

Beløb som for 25 Aar siden, og det ærede Medlem, der nu fatte sig, omtalte Forholdene for 10—20 Aar siden, og vilde lægge dem til Grund. Han nævnte ogsaa Forholdene for 3—5 Aar siden og vilde anfille Sammenligning med dem. Jeg vil sige, at ingen af disse Sammenligninger vedkommer os i Dieblifket. Det Standpunkt, vi have at gaa ud fra, er, hvorledes vare Forholdene i 1870, da Folkethinget for sit Vedkommende og Rigsdagen, Lovgivningsmagten i det Hele fatte sit Præg paa denne Sag? Det er vort Grundlag, det er det, hvorfra vi have at gaa ud. Det er fra dette Synspunkt, at alle Sammenligninger maa finde Sted. Jeg har den Opfattelse — og jeg tror, at den er berettiget, at dengang enedes Lovgivningsmagten om den almindelige Synsmaade, der skulde lægges til Grund for hele denne Sag, og der er ikke indtraadt Noget efter den Tid, som har kunnet forandre denne Synsmaade; det skulde da være, at den Del af Folkethinget, som dengang var Mindretal, om end et stort Mindretal, senere er bleven Flertal. Det er det eneste Hensyn, hvorfra man kan udbrage, at Synsmaaden maatte er forandret; men dersom der kan udbrages Noget deraf, vil det ikke gaa i i den Retning, som det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds vil lede det. Sammenligne vi nu — for at tage de korte, nøgne Tal — Forholdet af Lønningerne, som de ere foreslaaede i det her foreliggende Lønningslovsforlag, med hvad der blev vedtaget i 1870, og lægge dertil Krigs- og Marineministeriet samt Ministeriet for Island, der jo stod udenfor Loven af 1870, fremkommer der følgende Resultat: Lønningerne for de Embedsmænd, som ere optagne i nærværende Lovforlag, udgjorde dengang 462,296 Kr., og Medhjælpssum var 307,684 Kr. Lønningerne ere stegne til 591,500 Kr., det er en Tilvæxt af 129,204 Kr. eller 28,1 pCt. Medhjælpssummen er forøget til 397,400 Kr.; det er en Forøgelse af 89,716 Kr., hvilket udgjør 29,3 pCt. Det samlede Beløb er altsaa steget fra 769,980 Kr. til 988,900 Kr., hvilket er en Forøgelse af 218,900 Kr. eller omtrent 28,5 pCt. Der har man i korte Træk det Tillæg, der kræves, væsentlig til det samme Personale. Jeg ser i dette Dieblif bort fra den forholdsvis ringe Forøgelse, som er foreslaaet i Ud nævnelser af en Departementschef, 4 Kontorchefer og 3 eller 4 Fuldmægtige. Den meget betydelige Forøgelse af Lønninger motiverer Ministeren, idet han fremsætter Lovforslaget paa følgende Maade: „Hvad Lønningerne angaar, har man søgt at bringe disse i bedre Overensstemmelse end hidtil med det Arbejde og Ansvar, som er forbundet med Stillingen og tillige med skyldigt Hensyn til den Forberedelse, som udfordres til at indtræde i de paagjældende Stillinger“, og hertil kan der føies, hvad jeg nylig nævnte, nemlig at den ærede Minister noget senere hen særlig for denne Lovs

Vedkommende bemærker, at han finder det ubilligt, at Lønningerne i Virkeligheden i dette Dieblif staa omtrent med det samme nominelle Beløb som for 25 Aar siden. Disse to Momenter, som den ærede Minister her først har fremhævet, nemlig Hensynet til Arbeidet og Ansvar og Hensynet til Forberedelsen, er der ved Lønningsloven af 1870 taget det Hensyn til, som Lovgivningsmagten dengang fandt, at der burde tages. Det daværende Folkething havde ikke ganske den samme Mening, som blev udtrykt i de daværende Love; det mente, at man ikke burde gaa saa vidt i saa Henseende, som de senere Love ere gaaet. Smidlertid gav dette Thing, som bekendt, efter, og de Love, som kom til at foreligge, ere Udtryk for den samlede Lovgivningsmagts, Regjeringens og begge Rigsdagens Afdelingers Mening om dette Punkt. Har der nu været Marsag til at forandre Mening i saa Henseende fra, hvad man dengang var enig om? Ja, der kan naturligvis ansføres de samme Ting, som ere bleve ansførte dels i Motiverne, dels fra et Par ærede Talsere, for den Mening, som de gjøre gjældende for, at man skal gaa noget videre end i 1870; men jeg vil bemærke, at de samme Momenter i det Væsentlige bleve ansførte i 1870, og bleve afgjorte dengang paa den Maade, som jeg nu her har ansført. Er der nu indtraadt noget væsentlig Nyt siden den Tid, som kunde forandre Meningen? Ja, her ansføres jo særligt dette, at der nu gaar meget længere Tid hen, inden de i Ministerierne ansatte Funktionærer kunne indtræde i Embederne. Jeg beklager ganske sikkert dette Forhold. Jeg beklager, at Mænd, som ere ansatte i Ministerierne, ikke kunne opnaa kongelig Ansættelse før i deres 39te Aar, medens de tidligere kunde opnaa den i deres 30te Aar og stundom før; men jeg tror ikke, at der under Lønningsloven er nogen Marsag til at tage Hensyn dertil, thi det er en Feil fra Ministeriernes Side, at de behandle Embedsmændsoprykningerne paa den Maade, de gjøre. Evertimod maa Lovgivningen, forekommer det mig, lægge an paa, naar den regulerer disse Forhold, at de Mænd, som ere ansatte i Ministerierne i en tidligere Alder, kunne opnaa kongelig Ansættelse; men det kan kun ske derved, at Ministerierne forandre de Oprykningsforhold, der nu finde Sted. Det er uheldigt, at man lader Mænd gaa som Assistenten i en meget lang Arrække, ventende paa Embeder; det vilde være meget hensigtsmæssigere at sige til disse Mænd i deres 30te Aar: I kunne ikke komme videre, thi Pladserne ere optagne; der er ingen Udsigt til, at I kunne avancere i en nærmere Fremtid. Det er heldigt for de paagjældende Mænd, det er heldigt for Stats tjenesten, og det er heldigt for Finantserne. At det er heldigt for de paagjældende Mænd, er aabenbart; thi Ingen kan være tjent med at gaa og vente saalænge paa en fast og sikker Ansættelse; tvertimod maa de Paagjældende ønske saa hurtigt